

at være en noget mærkelig Logik: nemlig for at hævde Gyldigheden af sin Forkastelse, anerkender man praktisk og faktisk Regjerings Paastand om, at vor Forkastelse er ugyldig, og at man er nødt til at tage fat paa dette for at faae tilveiebragt en gyldig Forkastelse. Ja, det er det, der staar i Dagsordenen, at det skal man nu gjøre, eftersom dette Forslag endnu stadig gaar ud fra Forudsætningen om, at den foreløbige Lov ikke er forkastet, men den fremdeles afgiver et retsgyldigt Grundlag. For at ramme dette Forslag og denne Paastand fra Regjeringens Side er der for os — sige de, der foreslaa denne Dagsorden — ikke Andet at gjøre end at staa til Regjeringens Forslag, ganske som om vor private Forkastelse havde været ugyldig, og som om Regjeringen havde Ret. Jeg siger, det er en ganske mærkbar og forbausende Maade at hævde dette Things Initiativ og retsgyldige Forkastelse paa ved praktisk og faktisk 2 Maanedere efter at underkende den ved at høre sig for Regjeringens Forordning om, at vi skulle betragte den som Mul. Det Eneste, der er tilbage af Hævdelsen af Initiativet, er den lille Erklæring, hvormed Dagsordenen begynder, men som fuldstændig strider imod, hvad Dagsordenen indeholder og tilsigter. Det er det Sørgelige, naar man tror ved en Erklæring at kunne fjerne eller erstatte en Handling, det kan man ikke. Enten er der ingen Handling bag Erklæringen eller der er en mod Erklæringen stridende Handling, og saa gjælder Erklæringen ingen Ting, eller ogsaa er der en Handling, som ligger bagved og er i Konsekvens med Erklæringen, og saa gjælder Erklæringen ingen Ting. Her faaer den kun Betydning til at tjene som Folie for at vise, hvor overordentlig uehdig den Maade er at protestere mod Regtelsen af det provisoriske Initiativ, som er foreslaaet af d'Hrr., der ere Bæverne af dette Forslag, nemlig ved at underkaste sig Regjeringens Forslag. Jeg siger, at vil man ramme Motiverne og Indholdet paa en søleligere Maade, end man hidtil har gjort — jeg indrømmer, at det er gjort paa en meget lemsældig Maade, idet man har ladet Indholdet og Motiverne ligge i Finantsudvalget, men det var efter Samraad med hele Oppositionen, og det kan derfor ikke nytte at bebreide Finantsudvalget Noget — men vil man ramme baade Motiverne og Indholdet, saa er der kun en eneste Maade dertil, nemlig gennem en videre Behandling at forandre Indholdet af Motiverne saaledes, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at der her foreligger en bestemt af Folkethinget gennem en gyldig

Afstemning vedtaget Protest mod Regjeringens Forordninger og Motiver. Det har man imidlertid ikke gjort i det Forslag, der foreligger, og derfor kan jeg som sagt ikke se Andet, end at det er endnu værre end slet ingen Ting. Jeg er nødt til nogenlunde at glætte mig frem, eftersom jeg stadig staar med denne mærkelige Modsigelse, der er mellem dette Forslag og dets tidligere Anbefaling fra det ærede Medlem (Berg), som jeg betragter som den egentlige Fører for denne Gruppe, der bærer denne Sag frem. Jeg er nødt til nogenlunde at slutte mig til, hvad der egentlig kan være Tanken med dette Forslag, og hvad der kunde opfordre os til at gaa ind derpaa, og jeg siger altsaa, at skjøndt selve Vedtagelsen af det her foreslaaede er en svag og overordentlig uehdig Maade at ramme den midlertidige Bevilling paa, fordi den godkender Regjeringens Forordninger, saa kunde det være, at der var praktiske Fordele, som tilsigtedes naaede ad denne Vej. Fordele, man hidtil ikke har naaet ved den Vej, Folkethinget hidtil har fulgt siden 1886—87. Men hvad er det for praktiske Fordele? Ja, jeg ser, at Regjeringen faaer sin Villie, nemlig at den faaer os til faktisk at staa til det, den kalder Provisoriet, og underkende vor egen Forkastelse. Jeg ser dernæst, at Regjeringen faaer sin Villie, forsaavidt den ønsker at have et godt og brugbart Paastud til at hjemsende Folkethinget lige strax, og da jeg efter hele den Maade, hvorpaa Regjeringen hidtil har taget Forhandlingerne og har modarbejdet dem, ikke kan nære nogen Tvivl om, at Regjeringen altid er glædest, naar den kan sende Folkethinget hjem og give Folkethinget selv Skylden for, at det kommer hjem, tror jeg ogsaa, at Regjeringen vil være de ærede Medlemmer, der støtte dette Forslag til Dagsordenen, oprigtig taknemlig, fordi de have givet Regjeringen et saa billigt og godt Paastud til at afbryde Forhandlingerne og sende Folkethinget hjem. Det er en Fordel for Regjeringen, men det er slet ingen Fordel for os, praktisk i det Mindste ikke. Jeg ved ikke, hvad Fordel det kan være for enkelte Medlemmer, men for dette Things og Venstres Politik er det ikke nogen Fordel. Altsaa er den praktiske, retlige, juridiske og politiske Konsekvens den, at Vedtagelsen af dette Forslag ueblidelig medfører en Erklæring om, at nu er den provisoriske Finantslov endelig og retsgyldig forkastet, og Thinget bliver derefter at hjemsende. Vi faaer da i Morgen inden Kl. 12 en ny provisorisk Finantslov ganske af samme Indhold (Afbrydelse) — ja, jeg er ganske overbevist